

Galerija Medija v Vili Medea

KARMEN BAJEC: KOREOGRAFIJA FIGURE

Odprtje slikarske razstave bo v
PETEK, 9. 10. 2026 ob 18.00 uri

Razstavo bo predstavila
Tatjana Pregl Kobe

Glasbeni program: Glasbena šola Zagorje

Razstava bo odprta do 25. 11. 2026

Vljudno vabljeni!

Galerija Medija v Vili Medea

KARMEN BAJEC: KOREOGRAFIJA FIGURE

KOREOGRAFIJA FIGURE

Za vizualno pripoved o lastnem pogledu na dogajanje v svetu Karmen Bajec že desetletja raziskuje različne možnosti geometrične abstrakcije z minimalističnimi pripovednimi vložki. Človeška figura, mestoma umeščena na njena platna, s svojo prisotnostjo spreminja pomen slikovnega prostora. Upodabljanje figur na kompozicijsko strogo oblikovanih slikovnih podlagah se nanaša na odnose med podobami bolj priznanih in priljubljenih skupin sodobne družbe in tistih na obrobju. Njena najnovejša dela predstavljajo pomemben premik v njenem dolgoletnem raziskovanju slikarskega medija.

Slike na platnu še vedno predstavljajo umirjen način Karmen Bajec za ohranjanje spomina na magične trenutke. Minula faza barvnega minimalizma se v njenih novejših delih ne izgublja, temveč deluje kot trdna strukturna in konceptualna podlaga. Gledalec je vedno znova postavljen v stanje, kjer iluzija ne obstaja zato, da bi prevarala oko, ampak da bi mu omogočila, da vidi bolje, več in globlje. Podobe razvija skozi premišljen dialog med strogo geometrijsko zasnovo in intimno prosojnostjo silhuet (Na soncu, 2025). Ozadja slik še vedno sestavljajo očiščene vertikalne ploskve različnih barvnih tonalit, ki služijo kot zatišen prostorski okvir (Sedeča kopalka, 2025). Preoblikovane organske strukture ženskega telesa tiho lebdiijo med temi plastmi. Konture so izjemno tenkočutne, prividne in umirjene, kar ohranja minimalistični pridih tišine. Naslovi njenih slik so tudi v novejših delih zadnjih dveh let tako enigmatični kot intimni (Preprosta ljubezen, 2025).

V zadnjih letih je v umetnosti Karmen Bajec tudi fotografija postala del njenega izraznega medija in način, kako upočasniti čas, razkriti trenutke, ki običajno uidejo našemu pogledu, in zgostiti zaznavo notranjega uvida. Izraziti tematiko svobode. V serijo risb na fotografijah Popki v naravi (2024) je avtorica na majhne formate natisnjenih fotografij z barvnimi svinčniki dodala figuraliko. V anonimne pokrajine, skozi katere se gledalec premika skoraj nezavedno, je slikarka vpela prosojne oblike teles, večinoma akte, ki se v vsaki podobi pojavijo kot bežna navzočnost. Svoje ustvarjanje je usmerila v razmerje med zaznavo, prostorom fotografije in prosojnimi strukturami zapisov, ki se oblikujejo iz slikarkinega ponotranjenega zavedanja sveta. Rahla zamegljenost, ki prežema podobe, ni zgolj umetniški učinek. Je v prostoru sled telesa, ki ohranja trajanje. Pokrajina ostane negibna, človek postane sled. Tako je lahko senca oblaka tudi senca ženskega trebuha, meandri reke so lahko izoblikovali obris ženskega torza in je oblika telesa z dvignjenimi rokami lahko načrtno poudarila vertikalno silnico kot da bi angelsko prosojno telo želelo poleteti v nebo. V teh delih se zdi, da tudi najbolj realistični prostori narave v sebi skrivajo nepričakovano lepoto, krhkost in človeškost, četudi le za kratek trenutek, ko neka podoba (nepričakovano) zdrsne skoznje. Prostori podob so za slikarko ostali vsebinsko nespremenjeni, drugačen pa je gledalčev pogled nanje, ko šele podzavestno dojame prosojne oblike teles, ki nakazujejo svobodno sobivanje z mogočno, silno in neoprijemljivo naravo.

Včasih mislimo, da vemo, kdo smo. Da vemo vse o tistih, ki so bili pred nami. Da smo sposobni krožiti v času. A tudi če ne, je zgodovina danost, ki nas določa. Pri ciklu Med svetovi (2026) kolažiranih risb avtorica na ustvarjanje posamičnih majhnih študij ne gleda sentimentalno, ampak raziskovalno tako pri podobi deklice iz indijanskega plemena v Kolumbiji kot pri Michelangelovi mitološki podobi boginje Lede, ki jo je bog Zevs zapeljal v obliki laboda. Študijski poudarek na vseh chiaroscurno izrisanih portretih z barvnimi svinčniki na papirju je na premišljeno izbranih barvah. Deklica Columbina je v žametno zeleni, s prav tako žametno zeleno priključa tudi Ledo. V nebesno vijolični je podoba Eve, v

kardinalsko rdeči Sibila in v barvi severnega morja Potapljačica. V serijo sedmih spadata še dve: Terra Rosa in Plovba po nebesno vijolični. Kolaž je vedno zasnovan dvodelno: na eni strani so detajli obrazov, ob njih bolj ali manj široki vertikalni pasovi, ki predstavljajo še bolj minimalistično izstopajoč detajl. Vseh sedem kolažnih študij na manjšem formatu papirja kaže kako se je barvni minimalizem skozi leta reducirail in preoblikoval v intimne miniature ter da je – ne glede na velikost vizualne zgodbe – očitno slikarkino nenehno iskanje ženske kolektivne identitete.

Ko se je odločila za slikanje na velikih koprenah, ji je naenkrat velika površina pri slikanju pomenila dodatno svobodo premikanja, nove postavitve v prostoru in v naravi. Koprena je narejena iz sintetičnih vlaken in je izjemno vpojna ter porozna, tako da je fizično slikanje z akvarelom (Titan in deklica, 2024) in akrilom (Srečanja, 2026) prav tako stabilno kot na platnu. Sintetična narava perforirane koprene omogoča dober oprijem čopiča in drsenje, pri čemer se barva dobro vpije in oprime površine. Prav nežnost valovanja ali visenja v zraku je Karmen Bajec prepričala, ko je te svoje podobe – sestavljene iz dveh različnih, a kompatibilnih motivov – videla viseti pod stropom, položene na drevesu ali rahlo valujoče ob steni. Na eno kopreno je naslikala Titana po znameniti sliki Velikan (1812) Francisca Goya, na drugo deklico po podobi Sedeča kopalka (1861) Antonia Tantardina, in ju nato združila v eno. Ni nujno, da je gledalec pripravljen na tako organizirano dvojno podobo. Združeni površini ženskega in moškega portreta nekaj predstavljata, nekaj obljubljata, vendar se ta obljuba pred gledalcem nikoli ne izpolni na povsem enak način kot je bila zamišljena, čeprav mu slikarka z naslovom Srečanja skuša olajšati pot v razumevanje.

Konceptualno so razstavljena dela zasnovana kot celota z novjšimi monokromnimi podobami v različnih tehnikah. Posameznih fotografskih posnetkov Karmen Bajec nima za zaključene samostojne podobe, ampak jih z risarskim posegom vanje vključuje v kompleksno prostorsko postavitev. Manjše slike (tudi tiste z nežno, zreducirano barvno paletto) delujejo kot intimni sateliti ali poudarki ob večjih, monumentalnih koprenah. V kombinaciji s kolaži kompaktno narisanih podob gradi svojevrstno mizansceno. Biomorfne, figuralne in abstraktne forme, značilne za njene novejšje podobe, v prostoru dobijo nove odnose in pomene. Posamezni elementi se povezujejo, prekinjajo in prekrivajo ter v galerijskem prostoru ustvarjajo odprto sceno, ki se spreminja glede na položaj gledalca.

Tatjana Pregl Kobe

ŽIVLJENJEPIS

Karmen Bajec je bila rojena leta 1981 v Ajdovščini. Po končani Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani je vpisala študij slikarstva na Ljubljanski Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje pod mentorstvom Metke Krašovec. Leta 2005 je pri njej diplomirala ter leta 2010 magistrirala pri njej in pri Bojanu Gorencu. Drugi letnik magisterija je zaključila na študijski izmenjavi v Talinu v Estoniji. Leta 2010 je pridobila strokovno pedagoško-andrargoško izobrazbo na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Obiskovala je usposabljanja kulturnih delavcev in oseb z oviranostjo z namenom integracije slepih in slabovidnih na področju kulture (EU Projekt SOdelujem, Ljubljana). Ukvarja se s slikarstvom, pedagoškim vodstvom in likovno kritiko. Živi in ustvarja v Starem trgu pri Ložu.

Karmen Bajec, akademska slikarka, magistrica umetnosti
Tel. +386 31 453 743 Email: karmenbajec@gmail.com Splet: www.karmenbajec.com